

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.11.2016
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

- Motiv och syfte med förslaget

Dessa föreslagna ändringar av förordning (EU) nr 806/2014 (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen) ingår i ett lagstiftningspaket som även innefattar ändringar av förordning (EU) nr 575/2013 (kapitalkravsförordningen eller CRR), direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) och direktiv 2014/59/EU (direktivet om återhämtning och resolution av banker eller BRRD).

Under de senaste åren har EU genomfört en betydande reform av regelverket för finansiella tjänster i syfte att stärka motståndskraften hos finansinstituten i EU, med en reform som till stor del baseras på globala standarder som överenskommits med EU:s internationella partner. Detta reformpaket inbegriper i synnerhet förordning (EU) nr 575/2013 (kapitalkravsförordningen eller CRR) och direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) beträffande tillsynskrav för och övervakning av institut, direktiv 2014/59/EU (direktivet om återhämtning och resolution av banker eller BRRD) beträffande återhämtning och resolution av institut och förordning (EU) nr 806/2014 om den gemensamma resolutionsmekanismen (SRM).

Dessa åtgärder vidtogs som reaktion på finanskrisen 2007–2008. I avsaknad av tillräckliga regelverk för krishantering och resolution tvingades regeringarna världen över rädda banker som drabbats av finanskrisen. Effekterna av detta på de offentliga finanserna samt den icke önskvärda incitamentsstruktur som följer av att låta skattebetalarna betala kostnaderna för fallerande banker understryker att det behövs en annan strategi för att hantera bankkriser och skydda den finansiella stabiliteten.

Inom EU och i linje med de betydande åtgärder som överenskommits och vidtagits på internationell nivå har det genom direktiv 2014/59/EU (direktivet om återhämtning och resolution av banker eller BRRD)¹ och förordning (EU) nr 806/2014 (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen)² inrättats ett robust regelverk för bankresolution som på ett ändamålsenligt sätt hanterar bankkriser och minskar deras negativa effekter på den finansiella stabiliteten och de offentliga finanserna. En hörnsten i det nya regelverket för resolution är skuldnedskrivningsverktyget, som innebär att skulder skrivs ned eller att skulder eller andra åtaganden konverteras till aktiekapital enligt en på förhand fastställd rangordning. Verktöget kan användas för att absorbera förluster hos och internt rekapitalisera ett institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla, så att dess bärkraft återställs. Aktieägare och andra borgenärer kommer således att bära bördan av ett instituts fallissemang, i stället för skattebetalarna. I motsats till andra jurisdiktioner har EU:s regelverk för återhämtning och resolution av banker redan gett resolutionsmyndigheterna i uppdrag att för varje kreditinstitut eller värdepappersföretag (nedan kallat *institut*) fastställa ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, bestående av i hög grad nedskrivningsbara skulder som kan användas för att absorbera förluster och rekapitalisera institut i fall av fallissemang (nedan kallat *MREL*-

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

reglerna). Den delegerade lagstiftningen om det praktiska genomförandet av detta krav har nyligen antagits av kommissionen³.

På global nivå offentliggjorde rådet för finansiell stabilitet (FSB) den 9 november 2015 en villkorsförteckning för total förlustabsorberingskapacitet (nedan kallad *TLAC-standard*), som en vecka senare antogs på G20-toppmötet i Turkiet⁴. Enligt TLAC-standarderna ska globala systemviktiga banker, i EU-lagstiftningen kallade globala systemviktiga institut, hålla en tillräcklig nivå på i hög grad förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder, för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution. I sitt meddelande av den 24 november 2015⁵ åtog sig kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag senast vid utgången av 2016, så att TLAC-standarderna kan genomföras inom den överenskomna tidsfristen 2019. Vidare åtog sig kommissionen att se över de gällande MREL-reglerna så att de blir helt överensstämmande med den internationellt överenskomna TLAC-standarderna, på grundval av en bedömning av slutsatserna i en rapport som Europeiska bankmyndigheten (EBA) ska lägga fram för kommissionen enligt artikel 45.19 i direktivet om återhämtning och resolution av banker. En interimsversion av denna rapport offentliggjordes av EBA den 19 juli 2016⁶ och slutrapporten väntas läggas fram i december 2016.

Samtidigt som det generella regelverket enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen är giltigt och sunt är huvudmålet med detta förslag att genomföra TLAC-standarderna och integrera TLAC-kravet i de generella MREL-reglerna, så att man undviker dubbelarbete genom att behöva tillämpa två parallella regelverk. Även om TLAC-standarderna och MREL-reglerna eftersträvar samma regleringsmål finns det vissa skillnader i deras uppbyggnad. I tillämpningsområdet för MREL-reglerna ingår inte bara globala systemviktiga institut utan även hela banksektorn i unionen. Till skillnad från TLAC-standarderna, som anger en harmoniserad miniminivå, fastställer resolutionsmyndigheterna enligt MREL-reglerna en miniminivå för varje enskilt institut utifrån en bedömning från fall till fall. Slutligen bör minimikravet enligt TLAC-standarderna i princip uppnås med efterställda skuldinstrument, medan resolutionsmyndigheterna vid tillämpning av MREL-reglerna kan begära en efterställning av skuldinstrument från fall till fall i den utsträckning det krävs för att säkerställa att borgenärer vars fordringar skrivs ned inte behandlas sämre än i ett hypotetiskt insolvensscenario (ett scenario som är kontrafaktiskt till resolutionsscenario). För att få ett enkelt och transparent regelverk som ger rättssäkerhet och konsekvens föreslår kommissionen att TLAC-standarderna integreras i de gällande MREL-reglerna och att båda kravuppsättningarna ska uppnås med till stor del liknande instrument. Detta förutsätter att man gör begränsade justeringar av de gällande MREL-reglerna, så att de blir tekniskt överensstämmande med strukturen i de framtida kraven på globala systemviktiga institut.

³ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1450 av den 23 maj 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn för att specificera kriterier som avser metoden för att fastställa minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder (EUT L 237, 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015.

⁵ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén: ”Mot ett fullbordande av bankunionen”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

I synnerhet behövs ytterligare tekniska ändringar av de gällande MREL-reglerna för att anpassa dem till TLAC-standarden i fråga om bland annat de nämnare som används för att mäta förlustabsorberingskapacitet, samverkan med kapitalbuffertkraven, offentliggörande av risker för investerare och deras tillämpning i samband med olika resolutionsstrategier. Samtidigt som TLAC-standarden genomförs för globala systemviktiga institut kommer kommissionens tillvägagångssätt inte att väsentligt påverka bördan för de institut som inte är globala systemviktiga institut att efterleva MREL-reglerna.

Praktiskt sett kommer den harmoniserade miniminivån enligt TLAC-standarden att införas i unionen genom ändringar av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet (CRR och CRD)⁷, medan det institutspecifika tillägget för globala systemviktiga institut och det institutspecifika MREL-kravet för institut som inte är globala systemviktiga institut hanteras genom riktade ändringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Detta förslag ingår i ett bredare paket för översyn av unionens finansiella lagstiftning med målet att minska riskerna i finanssektorn (översyn av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet) och öka dess motståndskraft.

Detta förslag täcker specifikt de riktade ändringar av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen som rör genomförandet av TLAC-standarden i unionen. Detta förslag är tillämpligt på den gemensamma resolutionsnämnden och de nationella myndigheterna i de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen, när dessa fastställer och genomför kraven på förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet för finansiella företag som är etablerade i bankunionen.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Det befintliga unionsregelverket för bankresolution föreskriver redan att alla banker i EU ska hålla en tillräcklig nivå på i hög grad förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder. Genom att anpassa det befintliga kravet för globala systemviktiga institut till den globala TLAC-standarden kommer detta förslag att förbättra och underlätta tillämpningen av gällande regler. Förslaget är således förenligt med det övergripande målet för unionsregelverket för bankresolution att minska skattebetalarnas stöd till resolution av banker. Förslaget överensstämmer helt med kommissionens förslag till ändring av direktivet om återhämtning och resolution av banker i fråga om de regler om bankers förlustabsorbering och rekapitalisering som gäller i hela unionen.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Förslaget ingår i en bredare översyn av unionens finansiella lagstiftning med målet att minska riskerna i finanssektorn samtidigt som en hållbar finansiering av ekonomisk verksamhet främjas. Förslaget överensstämmer helt med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, minska skattebetalarnas stöd vid resolution av banker och bidra till en hållbar finansiering av ekonomin.

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1); Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Genom detta förslag till förordning ändras en befintlig rättsakt, förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Den rättsliga grunden för förslaget är densamma som för förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, dvs. artikel 114 i EUF-fördraget. I den artikeln föreskrivs om antagande av åtgärder för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Genom förslaget harmoniseras nationella lagar i de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen om återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, särskilt i fråga om deras förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution, i den utsträckning som krävs för att den gemensamma resolutionsnämnden, de nationella resolutionsmyndigheterna i deltagande medlemsstater och de banker som är etablerade i bankunionen ska ha samma verktyg och förmåga att ta itu med bankfallissemang i linje med överenskomna internationella standarder (TLAC-standard).

Genom att inrätta harmoniserade krav för banker i de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen minskar förslaget avsevärt risken för skiljaktiga nationella regler i dessa medlemsstater om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution, vilka skulle kunna snedvrida konkurrensen på den inre marknaden. Förslaget syftar således till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Artikel 114 i EUF-fördraget är därför den lämpliga rättsliga grunden.

• Subsidiaritetsprincipen

Enligt subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen ska unionen, på de områden där den inte har exklusiv befogenhet, vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, vare sig på central nivå eller på regional och lokal nivå, och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå.

Unionen och dess medlemsstater, i detta sammanhang de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen, har åtagit sig att genomföra internationella standarder. I avsaknad av åtgärder på unionsnivå skulle medlemsstaterna ha varit tvungna att själva genomföra den globala TLAC-standard i sina egna jurisdiktioner utan möjlighet att ändra det befintliga regelverk som följer av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Med tanke på de betydande skillnaderna mellan TLAC-standard och befintliga regelverk samt de olika tolkningar av TLAC-standard som kan komma att göras av de nationella regleringsorganen skulle banker, särskilt globala systemviktiga institut, omfattas av två parallella regelverk (där TLAC-kravet i sig tillämpas olika från en medlemsstat till en annan), vilket skulle innebära ytterligare kostnader för både banker och offentliga myndigheter (tillsyns- och resolutionsmyndigheter). Åtgärder på unionsnivå är följaktligen önskvärdt för att på ett harmoniserat sätt genomföra den globala TLAC-standard i de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen och anpassa det befintliga regelverket till den standarden, i syfte att i största möjliga utsträckning mildra bankers och offentliga myndigheters

efterlevnadskostnader och samtidigt säkerställa en ändamålsenlig resolution i händelse av bankfallissemang.

- **Proportionalitetsprincipen**

Enligt proportionalitetsprincipen ska unionens åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå deras mål, samt vara förenliga med fördragens övergripande mål.

Samtidigt som TLAC-standarden genomförs för globala systemviktiga institut inverkar förslaget inte väsentligt på bankernas börda för att efterleva de befintliga reglerna om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet, eftersom förslaget inte innebär att TLAC-miniminivån tillämpas på några andra institut än globala systemviktiga institut. Förslaget begränsar också i stor utsträckning bankernas kostnader, särskilt de globala systemviktiga institutens kostnader, för att efterleva TLAC-standarden, genom att de befintliga reglerna i största möjliga utsträckning anpassas till standarden. Slutligen innebär förslaget inte att TLAC-miniminivån tillämpas på några andra institut än globala systemviktiga institut. I fråga om institut som inte är globala systemviktiga institut bibehåller tvärtom förslaget den befintliga övergripande principen om att kvaliteten och nivån på kravet i fråga om förlustabsorbering och rekapitalisering bör skräddarsys av resolutionsmyndigheterna för varje enskild bank utifrån dess risk, storlek, grad av sammankoppling och den valda resolutionsstrategin. När det gäller globala systemviktiga institut som omfattas av TLAC-miniminivån innebär förslaget att den gemensamma resolutionsnämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna, innan de kräver ett institutspecifikt tillägg, ska bedöma huruvida ett sådant tillägg är nödvändigt, proportionellt och berättigat. Bestämmelserna i förslaget står därför i proportion till vad som krävs för att uppnå dess mål.

3. RESULTAT AV KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Konsekvensbedömning**

Förslaget ingår i ett bredare paket för översyn av unionens finansiella lagstiftning med målet att minska riskerna i finanssektorn (översyn av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet), och har varit föremål för en omfattande konsekvensbedömning. Ett utkast till konsekvensbedömningsrapport lämnades den 7 september 2016 till kommissionens nämnd för lagstiftningskontroll⁸. Nämnden avgav ett negativt yttrande den [datum]. Efter att en förstärkt evidensbas för vissa inslag i översynspaketet lämnats in avgav nämnden ett positivt yttrande den 27 september 2016.

I linje med sin politik för ”bättre lagstiftning” utförde kommissionen en konsekvensbedömning för flera olika handlingsalternativ. Handlingsalternativen bedömdes mot bakgrund av huvudmålen att förbättra bankers förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution och regelverkets rättssäkerhet och konsekvens. En bedömning gjordes av hur väl dessa mål skulle uppnås och hur kostnadseffektiva de olika handlingsalternativen är.

När det gäller genomförandet av TLAC-standarden i unionen analyserades tre olika handlingsalternativ i konsekvensbedömningen. Enligt det första alternativet skulle direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma

8 [Länk till konsekvensbedömningen och till dess sammanfattning.]

resolutionsmekanismen fortsätta att gälla i sin nuvarande form. Enligt det andra alternativet skulle TLAC-standarden för globala systemviktiga institut integreras i det befintliga resolutionsregelverket, samtidigt som det regelverket ändras så att det blir helt förenligt med TLAC-standarden. Enligt det tredje alternativet skulle tillämpningsområdet för TLAC-miniminivån dessutom utvidgas till att gälla andra systemviktiga institut i unionen än globala systemviktiga institut. I konsekvensbedömningen drogs slutsatsen att det andra handlingsalternativet skulle uppnå de berörda politiska målen på bästa sätt. I synnerhet och i motsats till det första alternativet innebär det ett harmoniserat genomförande av TLAC-standarden för samtliga globala systemviktiga institut i unionen och sänker deras kostnader för att efterleva två potentiellt olika regelverk (TLAC-standarden och det befintliga direktivet om återhämtning och resolution av banker samt den befintliga förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen) samtidigt som det medför en konsekvent tolkning av TLAC-standarden i EU. Genom detta alternativ ökas möjligheterna för globala systemviktiga institut i unionen att försättas i resolution och förebyggs de spridningseffekter som följer av korsvist ägande i globala systemviktiga institut, med hjälp av särskilda regler i TLAC-standarden som i nuläget inte föreskrivs i direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen (dvs. TLAC-miniminivå i form av efterställda skuldinstrument och avdrag för korsvist ägande i instrument som innehas av globala systemviktiga institut och som kan medräknas i TLAC-kravet). Genom detta alternativ säkerställs att TLAC-standarden genomförs i unionen, vilket skulle öka förväntningarna på att andra jurisdiktioner gör detsamma och därmed stärka de globala systemviktiga bankernas möjligheter att försättas i resolution världen över. Detta handlingsalternativ är också att föredra framför det tredje alternativet eftersom det inte har nackdelen att TLAC-miniminivån utvidgas till andra banker än globala systemviktiga institut (andra systemviktiga institut), för vilka TLAC-minimikravet kanske inte är väl kalibrerat med hänsyn till de stora skillnaderna mellan instituten i fråga om storlek, affärsmodell, grad av sammankoppling och systemvikt.

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som särskilt erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till egendom och näringsfriheten, och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer. Genom denna förordning säkerställs i synnerhet att ingripandet i rätten till egendom för bankers borgenärer inte blir oproportionellt stort. De drabbade borgenärerna bör inte åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget får inga konsekvenser för unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Som det anges ovan kommer ändringarna av kapitalkravsförordningen, som ingår i samma lagstiftningspaket, att innefatta regler om TLAC-minimikravet för globala systemviktiga institut, medan detta förslag behandlar det institutspecifika tillägget för sådana institut och de allmänna krav som gäller för banker som är etablerade i bankunionen. Genom detta förslag införs ett antal riktade ändringar av den befintliga förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

Ändringar av artiklarna 3, 8 och 9 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen

TLAC-standarden och direktivet om återhämtning och resolution av banker tillsammans med förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen erkänner resolutionsstrategier med en enda ingångspunkt och resolutionsstrategier med flera ingångspunkter. Strategin med en enda ingångspunkt innebär att bara en koncernenhet (normalt moderföretaget) försätts i resolution, medan övriga koncernenheter (normalt rörelsedrivande dotterföretag) inte försätts i resolution men överför sina förluster till den enhet som försätts i resolution. Strategin med flera ingångspunkter innebär att mer än en enhet kan komma att försättas i resolution. För att den resolutionsstrategi som är att föredra ska kunna genomföras på ett effektivt sätt är det viktigt att tydligt identifiera vilka enheter som ska försättas i resolution (nedan kallade *resolutionsenheter*) och vilka dotterföretag som tillhör dem (nedan kallat *resolutionskoncerner*). Denna identifiering är också relevant vid fastställandet av på vilken nivå man ska tillämpa de regler om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet som de finansiella företagen bör efterleva. Av dessa skäl innebär ändringarna av artikel 3 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen att begreppen ”resolutionsenhet” och ”resolutionskoncern” införs. Ändringarna av artiklarna 8 och 9 i fråga om koncernresolutionsplanering fastställer uttryckligen att nämnden ska identifiera resolutionsenheter och resolutionskoncerner inom en finansiell koncern och på lämpligt sätt överväga effekterna av varje planerad resolutionsåtgärd inom koncernen med tanke på en ändamålsenlig resolution på koncernnivå.

Ändringar av artikel 12 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen

Artikel 12 upphävs och ersätts med följande nya bestämmelser: Artiklarna 12, 12a, 12b, 12c, 12d, 12e, 12f, 12g, 12h, 12i och 12j.

I artikel 12 fastställs den institutionella ramen för tillämpningen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder genom en beskrivning av de respektive roller som innehas av den gemensamma resolutionsnämnden och de deltagande medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter.

Det institutspecifika minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder (MREL) mäts för närvarande som en procentandel av institutets totala skulder. Den nya artikel 12a anpassar sättet att mäta MREL-kravet till mätningen av det harmoniserade minimikravet för globala systemviktiga institut enligt TLAC-standarden (”TLAC-minimikravet”). Det institutspecifika kravet bör följaktligen uttryckas som en procentandel av det berörda institutets totala riskvägda exponeringsbelopp och av institutets exponeringsmått för bruttosoliditetsgrad.

Enligt artikel 12b bibehålls det befintliga undantaget från MREL-kravet för hypoteksinstitut på villkor att nationella insolvensförfaranden eller liknande förfaranden möjliggör en faktisk förlustabsorbering från borgenärs sida på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen. Den gör också klart att institut som är undantagna från MREL-kravet inte bör omfattas av det totala konsoliderade kravet på nivån för en resolutionskoncern.

I artikel 12c fastställs kriterier för att instrument och poster ska vara medräkningsbara för uppfyllandet av MREL-kravet som är nära anpassade till kriterierna i TLAC-standarden för uppfyllandet av TLAC-minimikravet. Dessa kriterier är därför identiska, med undantag av följande:

När det gäller räckvidden för de instrument som omfattas kan vissa instrument med derivategenskaper, exempelvis strukturerade produkter, räknas med i MREL-kravet, eftersom de skulle kunna absorbera förluster i tillräcklig utsträckning vid resolution. Strukturerade produkter är skuldförbindelser med en inbäddad derivatkomponent. Deras avkastning beror på resultatet av referenstillgångar som aktier av ett enda slag, aktieindex, fonder, räntesatser, råvaror eller valutor. I artikel 12c klargörs att strukturerade produkter kan medräknas i MREL-kravet i den utsträckning som de har ett bestämt kapitalbelopp som måste betalas på förfallodagen, samtidigt som enbart den ytterligare avkastningen är kopplad till ett derivat och beror på referenstillgångens resultat. Tänkesättet bakom detta är att det fasta kapitalbeloppet är känt i förväg vid tidpunkten för emissionen, att dess värde är stabilt under den strukturerade produktens livscykel och lätt skulle kunna skrivas ned vid en resolution.

Enligt TLAC-standarden bör TLAC-minimikravet uppnås med hjälp av till stor del efterställda skuldinstrument som vid insolvens rangordnas lägre än sådana skulder med hög förmånsrätt som uttryckligen undantas från TLAC-minimikravet, t.ex. garanterade insättningar, derivat eller skatterelaterade eller andra offentlighetsrättsliga skulder. För att uppnå det institutspecifika MREL-kravet skulle efterställning av kvalificerade skuldinstrument i nuläget kunna krävas av resolutionsmyndigheterna från fall till fall. Den nya bestämmelserna i artikel 12c anger vidare att efterställning skulle kunna krävas i den utsträckning det behövs för att underlätta tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget, särskilt när det finns tydliga indikationer på att borgenärer vars fordringar skrivs ned sannolikt kommer att bära förluster vid resolution som skulle överstiga deras potentiella förluster vid insolvens, och detta enbart i den utsträckning som krävs för att täcka den andel av förlusterna som överstiger de sannolika förlusterna vid insolvens. Om nämnden begär efterställning i samband med det institutspecifika MREL-kravet bör detta inte påverka möjligheten att delvis uppfylla TLAC-minimikravet med hjälp av icke-efterställda skuldinstrument i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och i linje med TLAC-standarden.

I artikel 12d specificeras hur nämnden ska fastställa MREL-kravet för samtliga enheter. MREL-kravet bör ge banker möjlighet att absorbera förluster som väntas uppstå vid resolution och att rekapitalisera sig efter resolution. Nämnden ska vederbörligen motivera nivån på det MREL-krav som införs på grundval av den valda resolutionsstrategin. Denna nivå bör inte överstiga summan av de förluster som väntas uppstå vid resolution och som motsvarar institutets kapitalbaskrav och det rekapitaliseringsbelopp som möjliggör för enheten att efter resolution uppfylla sina kapitalbaskrav så att den kan få auktorisation att fortsätta sin verksamhet enligt den valda resolutionsstrategin. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör uttryckas som en procentandel av det totala riskexponeringsmåttet och måttet för bruttosoliditetsgraden, och instituten bör uppnå den nivå som blir resultatet av båda måtten.

När det gäller globala systemviktiga institut anges i artikel 12e att ett institutspecifikt tillägg till TLAC-miniminivån enligt TLAC-standarden skulle kunna införas enbart när den miniminivån inte är tillräcklig för att absorbera förluster och rekapitalisera ett globalt systemviktigt institut enligt den valda resolutionsstrategin. Ett beslut av nämnden om att införa ett sådant tillägg bör vara vederbörligen motiverat.

I likhet med förslaget till ändring av kapitalkravsdirektivet införs genom detta förslag begreppet ”riktlinje” i artikel 12f. Härigenom får nämnden möjlighet att kräva att ett institut uppnår en högre nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder samtidigt som en underlåtelse att uppnå denna nivå hanteras på ett mer flexibelt sätt, i synnerhet genom dämpning av de

automatiska effekterna av en underlåtelse i form av begränsningar av det högsta utdelningsbara beloppet. Enligt artikel 12f kan nämnden kräva att ett institut uppnår beloppsnivåer för att täcka förluster vid resolution som överskrider de förluster som väntas enligt ett normalt resolutionsscenario (dvs. en nivå som är högre än det gällande kapitalbaskravet) och för att säkerställa ett tillräckligt marknadsförtroende för enheten efter resolution (dvs. en nivå ovanför det begärda rekapitaliseringsbeloppet). I artikel 12f anges i fråga om förlustabsorberingsdelen av MREL-kravet inte desto mindre att nivån på riktlinjen inte bör överstiga nivån på ”kapitalriktlinjen”, när en sådan riktlinje begärs av tillsynsmyndigheterna inom ramen för deras stresstester för att hantera förluster som överstiger normala krav. När det gäller rekapitaliseringsdelen bör nivån på riktlinjen för att säkerställa marknadsförtroende möjliggöra för ett institut att efter resolution uppfylla sina auktorisationskrav under en lämplig tidsperiod. Denna marknadsförtroendebuffert bör inte överskrida det kombinerade kapitalbuffertkravet enligt direktiv 2013/36/EU, såvida en högre nivå inte krävs för att säkerställa att enheten efter resolution fortsätter att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod.

I artiklarna 12g och 12h behandlas på vilken nivå MREL-kravet ska tillämpas. När det gäller institut som betraktas som resolutionsenheter gäller MREL-kravet för dem enbart på den konsoliderade resolutionskoncernnivån. Detta innebär att resolutionsenheter måste emittera kvalificerade (skuld)instrument till externa tredjepartsborgenärer vars skulder skulle skrivas ned om resolutionsenheten (dvs. resolutionskoncernen) försätts i resolution. I fråga om andra enheter inom koncernen inför förslaget begreppet ”internt” MREL-krav, i linje med ett liknande begrepp som presenteras i TLAC-standarden. Detta innebär att andra enheter inom resolutionskoncernen som själva inte utgör resolutionsenheter bör emittera kvalificerade (skuld)instrument internt inom resolutionskoncernen, dvs. att sådana instrument bör förvärfvas av resolutionsenheter. Om en enhet inom en resolutionskoncern som i sig själv inte utgör en resolutionsenhet upphör att vara bärkraftig ska sådana instrument skrivas ned eller konverteras till aktiekapital och förluster för den enheten överförs uppåt inom koncernen till resolutionsenheten. Den huvudsakliga fördelen med ett internt MREL-krav är att det möjliggör rekapitalisering av en enhet (med kritiska funktioner) inom resolutionskoncernen utan att den försätts i formell resolution med potentiellt störande effekter på marknaden. Tillämpningen av detta krav bör inte desto mindre överensstämja med den valda resolutionsstrategin och i synnerhet bör kravet inte ändra ägandeförhållandena mellan enheten och dess resolutionskoncern efter att den rekapitaliserats. I förslaget anges också att det interna MREL-kravet, med förbehåll för vissa skyddsåtgärder, skulle kunna ersättas med kollateraliserade garantier mellan resolutionsenheten och övriga enheter inom resolutionskoncernen, vilka skulle kunna utlösas inom samma tidsramar som de instrument som kan medräknas i det interna MREL-kravet. Bland de föreslagna skyddsåtgärderna ingår särskilt att de relevanta resolutionsmyndigheterna går med på att det interna MREL-kravet ersätts och att garantin från resolutionsenheten till dess dotterföretag kollateraliseras med höglikvida säkerheter med minimal kredit- och marknadsrisk.

I artikel 12i anges att nämnden skulle kunna bevilja ett undantag från ett internt MREL-krav för ett dotterföretag, med förbehåll för vissa skyddsåtgärder, om både dotterföretaget och dess moderföretag utgörande en resolutionsenhet är etablerade i samma deltagande medlemsstat.

Ändringarna enligt artikel 12g handlar om underlåtelse att uppnå MREL-kravet. I artikel 12g förtecknas de befogenheter som är tillgängliga för resolutionsmyndigheter om MREL-kravet inte uppnås. Eftersom en underlåtelse att uppnå MREL-kravet skulle kunna utgöra ett hinder för resolution av ett institut eller en koncern innebär ändringarna av artikel 10 att det

befintliga förfarandet för att avlägsna resolutionshinder förkortas, så att all underlåtelse att uppnå MREL-kravet kan behandlas ändamålsenligt. Nämnden får också nya befogenheter att begära ändringar av löptidsprofilerna för kvalificerade instrument och planer från institut, så att nivån enligt MREL-kravet återställs.

Ändringar av artiklarna 16, 18, 20 och 21

Ändringar av artiklarna 16, 18, 20 och 21 innebär att instrument som får medräknas i det interna MREL-kravet och som inte är kapitalinstrument (t.ex. skuldinstrument) också kan skrivas ned eller konverteras till aktiekapital av nämnden, om den enhet inom resolutionskoncernen som emitterat instrumentet och som i sig inte är en resolutionsenhet upphör att vara bärkraftig.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande⁹,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁰,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Den 9 november 2015 offentliggjorde rådet för finansiell stabilitet (Financial Stability Board, FSB) en villkorsförteckning för total förlustabsorberingskapacitet (nedan kallad *TLAC-standarden*), som därefter antogs på G20-toppmötet i samma månad. Enligt TLAC-standarden ska globala systemviktiga banker, i EU-regelverket kallade globala systemviktiga institut, hålla en tillräcklig miniminivå av i hög grad förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder, för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution. I sitt meddelande av den 24 november 2015¹¹ åtog kommissionen sig att senast vid utgången av 2016 lägga fram ett lagstiftningsförslag som skulle göra det möjligt att genomföra TLAC-standarden inom den internationellt överenskomna tidsfristen 2019.
- (2) Vid genomförandet av TLAC-standarden i unionen behöver man beakta de befintliga institutspecifika minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU¹² gäller för samtliga kreditinstitut och värdepappersföretag i unionen. Eftersom kravet på total förlustabsorberingskapacitet och minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eftersträvar samma mål om att säkerställa att institut i unionen har en tillräcklig förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet bör de två kraven komplettera

⁹ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁰ EUT C [...], [...], s. [...].

¹¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén: ”Mot ett fullbordande av bankunionen”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

¹² Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

varandra inom ramen för ett gemensamt regelverk. I operativt hänseende bör den harmoniserade miniminivån enligt TLAC-standarden för globala systemviktiga institut (nedan kallad *TLAC-minimikravet*) införas i unionslagstiftningen genom ändringar av förordning (EU) nr 575/2013¹³, medan det institutspecifika tillägget för globala systemviktiga institut och det institutspecifika kravet för institut som inte är globala systemviktiga institut, benämnt minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, bör hanteras genom riktade ändringar av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014¹⁴. De relevanta bestämmelserna i denna förordning i fråga om instituts förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet bör tillämpas tillsammans med bestämmelserna i de tidigare nämnda rättsakterna och direktiv 2013/36/EU¹⁵ på ett konsekvent sätt.

- (3) Om det inte finns några harmoniserade regler för genomförandet av TLAC-standarden i de medlemsstater som deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen skapar detta ytterligare kostnader och rättsosäkerhet för instituten och försvårar tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget för gränsöverskridande institut. En avsaknad av harmoniserade unionsregler medför också snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden, eftersom institutens kostnader för att efterleva befintliga krav och TLAC-standarden kan variera avsevärt mellan de deltagande medlemsstaterna. Följaktligen är det nödvändigt att undanröja dessa hinder för den inre marknads funktion och undvika den snedvridning av konkurrensen som följer av att det inte finns några harmoniserade regler för genomförandet av TLAC-standarden. Den lämpliga rättsliga grunden för denna förordning är således artikel 114 i EUF-fördraget, som den tolkats enligt Europeiska unionens domstols rättspraxis.
- (4) I linje med TLAC-standarden bör förordning (EU) nr 806/2014 fortsätta att möjliggöra resolutionsstrategier med en enda ingångspunkt och resolutionsstrategier med flera ingångspunkter. Enligt strategin med en enda ingångspunkt försätts enbart en koncernenhet, vanligtvis moderföretaget, i resolution medan andra koncernenheter, vanligtvis rörelsedrivande dotterföretag, inte försätts i resolution, medan däremot deras förluster och rekapitaliseringsbehov överförs uppåt inom koncernen till den enhet som försätts i resolution. Enligt strategin med flera ingångspunkter kan fler än en koncernenhet försättas i resolution. För att den önskvärda resolutionsstrategin ska bli ändamålsenlig är det viktigt att man tydligt identifierar de enheter som ska försättas i resolution ("resolutionsenheter") och vilka dotterföretag som tillhör dem ("resolutionskoncerner"). Denna identifiering är också relevant vid fastställandet av på vilken nivå man bör tillämpa de regler om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet som de finansiella företagen bör följa. Följaktligen är det nödvändigt att införa begreppen "resolutionsenhet" och "resolutionskoncern" och att ändra förordning (EU) nr 806/2014 i fråga om koncernresolutionsplanering, så att den gemensamma resolutionsnämnden (nedan kallad *nämnden*) uttryckligen får ett krav på

¹³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

¹⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

sig att identifiera resolutionsenheter och resolutionskoncerner inom en koncern och att på lämpligt sätt överväga effekterna av varje planerad resolutionsåtgärd inom hela koncernen, med tanke på en ändamålsenlig resolution på koncernnivå.

- (5) Nämnden bör se till att instituten har en tillräcklig förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution med minimala effekter för den finansiella stabiliteten och skattebetalarna. Detta bör uppnås genom att instituten efterlever ett institutspecifikt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt förordning (EU) nr 806/2014.
- (6) För att anpassa de nämnare som mäter institutens förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet till de nämnare som föreskrivs i TLAC-standarden bör minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckas som en procentandel av det berörda institutets totala riskvägda exponeringsbelopp och av institutets exponeringsmått för bruttosoliditetsgrad.
- (7) Kriterierna för att skulder ska kunna medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör nära anpassas till de kriterier för TLAC-minimikravet som anges i förordning (EU) nr 575/2013, i linje med de kompletterande justeringar och krav som införs i den här förordningen. I synnerhet bör vissa skuldinstrument med en inbäddad derivatkomponent, t.ex. vissa strukturerade produkter, kunna medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i den utsträckning som de har ett bestämt kapitalbelopp som måste betalas på förfallodagen, medan enbart den ytterligare avkastningen är kopplad till ett derivat och beror på referenstillgångens resultat. Med hänsyn till att dessa instrument har ett bestämt kapitalbelopp bör de vara i hög grad förlustabsorberande och enkelt nedskrivningsbara vid resolution.
- (8) Bland de skulder som kan medräknas för att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ingår i princip samtliga skulder till följd av fordringar från oprioriterade borgenärer utan säkerhet (icke-efterställda skulder), förutsatt att de uppfyller de särskilda kriterier för att kunna medräknas som anges i denna förordning. För att öka möjligheterna att försätta institut i resolution genom en ändamålsenlig användning av skuldnedskrivningsverktyget bör nämnden kunna kräva att det institutspecifika kravet uppnås med hjälp av efterställda skulder, särskilt när det finns tydliga indikationer på att borgenärer vars skulder skrivs ned sannolikt kommer att bära förluster vid resolution som skulle överstiga deras potentiella förluster vid insolvens. Kravet på att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder med hjälp av efterställda skulder bör enbart ställas upp till den nivå som krävs för att förhindra att borgenärens förluster vid resolution överstiger de förluster de i annat fall skulle åsamkas vid insolvens. Om nämnden begär efterställning av skuldinstrument i samband med minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör detta inte påverka möjligheten att delvis uppfylla TLAC-minimikravet med hjälp av icke-efterställda skuldinstrument i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och i linje med TLAC-standarden.
- (9) Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör ge institut möjlighet att absorbera förluster som väntas uppstå vid resolution och att rekapitalisera sig efter resolution. På grundval av den valda resolutionsstrategin bör nämnden vederbörligen motivera nivån på det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som införs, särskilt i fråga om behovet av och nivån på det krav som avses i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU och som ingår i rekapitaliseringsbeloppet. Denna nivå bör bestå av summan av de förluster som väntas uppstå vid resolution och som motsvarar institutets

kapitalbaskrav och det rekapitaliseringsbelopp som möjliggör för institutet att efter resolution uppfylla sina kapitalbaskrav så att det kan få auktorisation att fortsätta sin verksamhet enligt den valda resolutionsstrategin. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör uttryckas som en procentandel av det totala riskexponeringsmåttet och måttet för bruttosoliditetsgraden, och instituten bör samtidigt uppnå de nivåer som blir resultatet av båda måtten. Nämnden bör i vederbörligen motiverade fall kunna justera rekapitaliseringsbeloppen så att de i tillräcklig mån även återspeglar sådana ökade risker som påverkar möjligheterna till resolution och som följer av resolutionskoncernens affärsmodell, finansieringsprofil och totala riskprofil, varför den under sådana begränsade omständigheter bör kunna kräva att de rekapitaliseringsbelopp som avses i artikel 12d.3 första stycket och 12d.4 första stycket överskrids.

- (10) För att öka möjligheterna till resolution bör nämnden kunna ålägga globala systemviktiga institut ett institutspecifikt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder utöver det TLAC-minimikrav som anges i förordning (EU) nr 575/2013. Detta institutspecifika minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder bör enbart kunna åläggas när nivån enligt TLAC-minimikravet inte räcker till för att absorbera förluster och rekapitalisera ett globalt systemviktigt institut enligt den valda resolutionsstrategin.
- (11) Vid fastställandet av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör nämnden beakta institutets grad av systemrelevans och de potentiella negativa effekterna av dess fallissemang för den finansiella stabiliteten. Nämnden bör också beakta behovet av lika konkurrensvillkor mellan globala systemviktiga institut och andra jämförbara institut med systemrelevans i de deltagande medlemsstaterna. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut som inte identifierats som globala systemviktiga institut men som i de deltagande medlemsstaterna har en systemrelevans som är jämförbar med de globala systemviktiga institutens bör således inte i oproportionell utsträckning avvika från nivån på och sammansättningen av det minimikrav som generellt fastställs för globala systemviktiga institut.
- (12) I likhet med de befogenheter som behöriga myndigheter får genom direktiv 2013/36/EU bör nämnden kunna ålägga institut att uppnå en högre nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder samtidigt som underlåtelse att uppnå denna nivå hanteras på ett mer flexibelt sätt, i synnerhet genom dämpning av de automatiska effekterna av en sådan underlåtelse i form av begränsningar av det högsta utdelningsbara beloppet. Nämnden bör kunna utfärda en riktlinje för institut om att uppnå ytterligare belopp för att täcka förluster vid resolution vilka går utöver nivån på det kapitalbaskrav som anges i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU och/eller för att säkerställa ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet efter resolution. För att få överensstämmelse med direktiv 2013/36/EU bör en riktlinje för att täcka ytterligare förluster enbart få utfärdas när en "kapitalriktlinje" har begärts av de behöriga tillsynsmyndigheterna i enlighet med direktiv 2013/36/EU, och den förstnämnda riktlinjen bör inte överskrida den nivå som begärs i kapitalriktlinjen. I fråga om rekapitaliseringsbeloppet bör den nivå som begärs i riktlinjen för att säkerställa marknadsförtroende möjliggöra för institutet att fortsätta att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod, bland annat genom att möjliggöra för institutet att täcka kostnaderna för omstrukturering av dess verksamhet efter resolution. Marknadsförtroendebufferten bör inte överskrida det kombinerade kapitalbuffertkravet enligt direktiv 2013/36/EU, såvida en högre nivå inte krävs för att säkerställa att enheten efter resolution fortsätter att uppfylla auktorisationskraven

under en lämplig tidsperiod. Om en enhet konsekvent underlåter att uppnå den ytterligare nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder som förväntas enligt riktlinjen bör nämnden kunna kräva att nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder höjs för att täcka det belopp som avses i riktlinjen. Vid bedömningen av huruvida underlåtelsen är konsekvent bör nämnden beakta enhetens rapportering om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i enlighet med direktiv 2014/59/EU.

- (13) I linje med förordning (EU) nr 575/2013 bör institut som betraktas som resolutionsenheter enbart omfattas av ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder på den konsoliderade resolutionskoncernnivån. Detta innebär att resolutionsenheter för att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör bli tvungna att emittera kvalificerade instrument och poster till externa tredjepartsborgenärer som kommer att skrivas ned om resolutionsenheten försätts i resolution.
- (14) Institut som inte utgör resolutionsenheter bör efterleva det företagsspecifika kravet på individuell nivå. Dessa instituts förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbehov bör i allmänhet uppfyllas av deras respektive resolutionsenheter genom att resolutionsenheterna förvärvar kvalificerade skulder som emitteras av dessa institut och att dessa skrivs ned eller konverteras till äganderättsinstrument när instituten inte längre är bärkraftiga. Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som är tillämpligt på institut som inte utgör resolutionsenheter bör tillämpas tillsammans med och i överensstämmelse med de krav som gäller för resolutionsenheter. Därmed bör nämnden kunna försätta en resolutionskoncern i resolution utan att några av dess dotterföretagsenheter försätts i resolution, vilket gör att man undviker potentiellt störande effekter på marknaden. Med nämndens samtycke bör det vara möjligt att ersätta emissionen av kvalificerade skulder till resolutionsenheter med kollateraliserade garantier mellan resolutionsenheten och dess dotterföretag, vilka kan utlösas inom tidsramar som är likvärdiga med de som gäller för nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder. De säkerheter som ställs för garantin bör vara högljikvida och kännetecknas av minimal marknads- och kreditrisk. Nämnden bör också kunna bevilja ett fullständigt undantag från minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut som inte utgör resolutionsenheter, om både resolutionsenheten och dess dotterföretag är etablerade i samma deltagande medlemsstat.
- (15) Tillämpningen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut som inte utgör resolutionsenheter bör överensstämma med den valda resolutionsstrategin. Den bör i synnerhet inte ändra ägandeförhållandena mellan instituten och deras resolutionskoncern efter att dessa institut har rekapitaliserats.
- (16) Alla underlåtelser att uppnå TLAC-minimikravet och minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör behandlas och åtgärdas på lämpligt sätt av de behöriga myndigheterna, resolutionsmyndigheterna och nämnden. Eftersom underlåtelser att uppnå dessa krav skulle kunna utgöra ett hinder för resolution av ett institut eller en koncern bör de befintliga förfarandena för att avlägsna resolutionshinder förkortas, så att sådana underlåtelser kan behandlas ändamålsenligt. Nämnden bör också kunna kräva att institut ändrar sina löptidsprofiler för kvalificerade instrument och poster och att de utarbetar och genomför planer för att återställa efterlevnaden av dessa krav.
- (17) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och principer som särskilt erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i

synnerhet rätten till egendom och näringsfriheten, och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.

- (18) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa enhetliga regler för tillämpning av unionens regelverk för återhämtning och resolution, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen anta denna förordning i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (19) För att medge en tillräcklig tid innan denna förordning ska börja tillämpas, bör den tillämpas från och med [18 månader från ikraftträdandet].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Ändringar av förordning (EU) nr 806/2014 Artikel 3.1 ska ändras på följande sätt:
 - (a) Följande punkter ska införas:

”24a) *resolutionsenhet*: en i unionen etablerad enhet som av nämnden i enlighet med artikel 8 identifieras som en enhet för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder.

24b) *resolutionskoncern*: en grupp av enheter, identifierade av nämnden i enlighet med artikel 8, bestående av en resolutionsenhet och dess dotterföretag som inte själva utgör resolutionsenheter och som inte är dotterföretag till en annan resolutionsenhet.”
 - (b) I punkt 49 ska ”*kvalificerade skulder*” ersättas med ”*nedskrivningsbara skulder*”.

Följande punkt 49a ska införas:

”49a) *kvalificerade skulder*: nedskrivningsbara skulder som uppfyller villkoren i artiklarna 12c eller 12h.3 a.”
2. I artikel 7 ska punkt 3 d ersättas med följande:

”d) Fastställa nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, i enlighet med artiklarna 12–12k.”
3. Artikel 8 ska ändras på följande sätt:
 - (a) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Resolutionsplanen ska beskriva alternativa sätt att tillämpa de resolutionsverktyg och utöva de resolutionsbefogenheter som avses i denna förordning på sådana enheter som avses i punkt 1.”
 - (b) I punkt 6 ska första och andra stycket ersättas med följande:

”Resolutionsplanen ska redogöra för de resolutionsåtgärder som nämnden kan vidta när en enhet som avses i punkt 1 uppfyller villkoren för resolution.

Den information som avses i punkt 9 a ska meddelas den berörda enheten.”
 - (c) I punkt 9 ska led p ersättas med följande:

”p) Minimikravet för kapitalbas och efterställda instrument enligt artikel 12c och en tidsfrist för att uppnå den nivån, i tillämpliga fall.”

(d) Punkt 10 ska ersättas med följande:

”10. Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av den koncern som avses i punkt 1, ledd av moderföretaget inom unionen vilket är etablerat i en deltagande medlemsstat, och ska identifiera åtgärder för resolution av

(a) moderföretaget inom unionen,

(b) de dotterföretag som ingår i koncernen och som är etablerade i unionen,

(c) de enheter som avses i artikel 2 b, och

(d) om inte annat följer av artikel 33, de dotterföretag som ingår i koncernen och som är etablerade utanför unionen.

I enlighet med de åtgärder som avses i första stycket ska resolutionsplanen för varje koncern identifiera

(a) resolutionsenheter,

(b) resolutionskoncernerna.”

(e) I punkt 11 ska leden a och b ersättas med följande:

”a) beskriva de resolutionsåtgärder som avses vidtas med avseende på en resolutionsenhet, enligt de scenarier som föreskrivs i punkt 6, och effekterna av dessa åtgärder för andra koncernenheter, moderföretaget och dotterinstitut som avses i punkt 1,

a1) om en koncern som avses i punkt 1 inbegriper mer än en resolutionskoncern, beskriva de resolutionsåtgärder som avses vidtas med avseende på resolutionsenheter i varje resolutionskoncern och effekterna av dessa åtgärder för

i) andra koncernenheter som tillhör samma resolutionskoncern,

ii) andra resolutionskoncerner,

b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt i fråga om resolutionsenheter etablerade i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller verksamheter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter eller resolutionskoncerner, samt identifiera potentiella hinder för en samordnad resolution.”

4. Artikel 10 ska ändras på följande sätt:

(a) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Det ska anses vara möjligt att försätta en koncern i resolution om det är rimligt och trovärdigt att nämnden antingen kan avveckla koncernenheter enligt normala insolvensförfaranden eller försätta dem i resolution genom att tillämpa resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter med avseende på resolutionsenheter samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive i situationer med mer omfattande finansiell instabilitet eller systemomfattande händelser, i de

medlemsstater där koncernenheter är etablerade, eller i andra medlemsstater eller i unionen, och för att säkerställa att dessa koncernenheters kritiska funktioner kan upprätthållas, om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt.

Nämnden ska informera EBA i tid när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.

I de fall en koncern består av mer än en resolutionskoncern ska nämnden bedöma varje resolutionskoncerns möjlighet till resolution i enlighet med denna artikel.

Den bedömning som avses i första stycket ska utföras utöver bedömningen av hela koncernens möjlighet till resolution.”

(b) I punkt 7 ska följande stycke läggas till:

”Om hindret för möjligheten att försätta enheten eller koncernen i resolution har sin grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU ska nämnden meddela sin bedömning av det hindret till moderföretaget inom unionen.”

(c) I punkt 9 ska följande stycke läggas till:

”Om sådana hinder har sin grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU ska moderföretaget inom unionen inom två veckor efter mottagandet av ett meddelande som skickats i enlighet med punkt 7 föreslå nämnden möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna de hinder som identifierats i enlighet med första stycket.”

(d) I punkt 11 i och j ska ”artikel 12” ersättas med ”artiklarna 12g och 12h”.

(e) I punkt 11 ska följande led läggas till:

”k) Kräva att en enhet lämnar in en plan för att återställa efterlevnad av artiklarna 12g och 12h och det krav som avses i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU.

l) Kräva att en enhet ändrar löptidsprofilen för de poster som avses i artikel 12c och artikel 12h.3 a och b, i syfte att säkerställa en kontinuerlig efterlevnad av artiklarna 12g och 12h.”

5. Artikel 12 ska ersättas med följande artiklar:

”Artikel 12

Fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Nämnden ska efter samråd med behöriga myndigheter, inbegripet ECB, fastställa det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artiklarna 12a–12i som de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2 och, när villkoren för tillämpning av dessa punkter är uppfyllda, de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 alltid måste uppnå, med förbehåll för nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter.
2. Vid utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artikel 9 ska nationella resolutionsmyndigheter, efter samråd med behöriga myndigheter, fastställa det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artiklarna 12a–12i som de enheter som avses i artikel 7.3 alltid måste uppnå, med förbehåll för nedskrivnings-

och konverteringsbefogenheter. I det avseendet ska det förfarande som fastställs i artikel 31 tillämpas.

3. Nämnden ska göra det fastställande som avses i punkt 1 parallellt med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplaner enligt artikel 8.
4. Nämnden ska rikta sitt fastställande till de nationella resolutionsmyndigheterna. De nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra nämndens instruktioner i enlighet med artikel 29. Nämnden ska kräva att de nationella resolutionsmyndigheterna kontrollerar och säkerställer att institut och moderföretag upprätthåller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 1 i den här artikeln.
5. Nämnden ska informera ECB och EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som den för varje institut och moderföretag har fastställt enligt punkt 1.
6. För att garantera en ändamålsenlig och enhetlig tillämpning av denna artikel ska nämnden utfärda riktlinjer och ge instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna med avseende på särskilda enheter eller koncerner.

Artikel 12a

Tillämpning och beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna ska säkerställa att de enheter som avses i artikel 12.1 och 12.2 alltid uppnår ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder i enlighet med artiklarna 12a–12i.
2. Det krav som avses i punkt 1 ska beräknas i enlighet med artikel 12d.3 eller, i tillämpliga fall, artikel 12d.4 som ett belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder, och det ska uttryckas som en procentandel av följande:
 - (a) Det totala riskvägda exponeringsbeloppet för den berörda enhet som avses i punkt 1, beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.
 - (b) Exponeringsmättet för bruttosoliditetsgrad för den berörda enhet som avses i punkt 1, beräknat i enlighet med artikel 429.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

Artikel 12b

Undantag från minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Trots vad som sägs i artikel 12a ska nämnden från kravet enligt artikel 12a.1 undanta hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer och som enligt nationell lagstiftning inte får ta emot insättningar, om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Institutet kommer att avvecklas genom nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden som genomförs i enlighet med artiklarna 38, 40 eller 42 i direktiv 2014/59/EU och som fastställts för sådana institut.
 - (b) Sådana nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden kommer att säkerställa att borgenärer till dessa institut, inbegripet i tillämpliga fall innehavare av säkerställda obligationer, kommer att bära förluster på ett sätt som gör att resolutionsmålen uppnås.

2. De institut som undantas från kravet enligt artikel 12.1 ska inte ingå i den konsolidering som avses i artikel 12g.1.

Artikel 12c

Kvalificerade skulder för resolutionsenheter

1. Kvalificerade skulder ska räknas med i resolutionsenheters belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder enbart om de uppfyller de villkor som avses i artikel 72a.2, utom i fråga om artikel 72b.2 d, i förordning (EU) nr 575/2013.
2. Genom undantag från artikel 72a.2 l i förordning (EU) nr 575/2013 ska skulder som hänför sig till skuldinstrument med derivategenskaper, exempelvis strukturerade produkter, räknas med i beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder enbart om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Ett visst belopp av den skuld som hänför sig till skuldinstrumentet är känt i förväg vid tidpunkten för emissionen, är fastställt och påverkas inte av någon derivategenskap.
 - (b) Skuldinstrumentet inbegripet dess derivategenskaper omfattas inte av något nettningsavtal och dess värdering omfattas inte av artikel 49.3.
 - (c) De skulder som avses i första stycket ska bara räknas med i beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder i fråga om det belopp som avses i första stycket a.
3. Nämnden får, på eget initiativ efter samråd med den nationella resolutionsmyndigheten eller på förslag av en nationell resolutionsmyndighet, besluta att kravet enligt artikel 12g kan uppnås av resolutionsenheter med hjälp av instrument som uppfyller samtliga villkor som avses i artikel 72a i förordning (EU) nr 575/2013, med sikte på att säkerställa att resolutionsenheten kan försättas i resolution på ett lämpligt sätt för att uppnå resolutionsmålen.

Nämndens beslut enligt denna punkt ska innehålla skälen till beslutet, med utgångspunkt i följande:

- (a) De icke-efterställda skulder som avses i punkterna 1 och 2 har samma rangordning vid nationella insolvensförfaranden som vissa skulder som undantas från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artikel 44.2 eller 44.3 i direktiv 2014/59/EU.
- (b) Till följd av en planerad tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter på icke-efterställda skulder som inte undantas från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artikel 44.2 eller 44.3 i direktiv 2014/59/EU, kommer borgenärer som har fordringar som hänför sig till dessa skulder att åsamkas större förluster än de skulle åsamkas vid en avveckling enligt normala insolvensförfaranden.
- (c) Beloppet av efterställda skulder får inte överstiga det belopp som krävs för att säkerställa att borgenärer enligt led b inte åsamkas större förluster än de i annat fall skulle åsamkas vid en avveckling enligt normala insolvensförfaranden.

Artikel 12d

Fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Nämnden ska efter samråd med de behöriga myndigheterna, däribland ECB, fastställa det krav enligt artikel 12a.1 som ska gälla för varje enhet på grundval av följande kriterier:
 - (a) Behovet av att säkerställa att resolutionsenheten kan försättas i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen, inbegripet, i tillämpliga fall, skuldnedskrivningsverktyget, på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.
 - (b) Behovet av att i relevanta fall säkerställa att resolutionsenheten och de av dess dotterföretag som är institut men som inte är resolutionsenheter har en tillräcklig nivå av kvalificerade skulder som garanterar att, om skuldnedskrivningsverktyget eller nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter tillämpas på dem, förluster skulle kunna absorberas och att kapitalkraven eller, i tillämpliga fall, bruttosoliditetsgraden i form av kärnprimärkapital, för de berörda enheterna kan återställas till den nivå som krävs för att de ska kunna fortsätta att uppfylla auktorisationskraven och bedriva den verksamhet för vilken de auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.
 - (c) Behovet av att säkerställa, om resolutionsplanen förutser att vissa klasser av kvalificerade skulder kanske undantas från skuldnedskrivning enligt artikel 27.5 eller kanske överförs i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en partiell överföring, att resolutionsenheten har en tillräcklig nivå av andra kvalificerade skulder som garanterar att förluster skulle kunna absorberas och att kapitalkraven eller, i tillämpliga fall, bruttosoliditetsgraden i form av kärnprimärkapital, för resolutionsenheten kan återställas till den nivå som krävs för att den ska kunna fortsätta att uppfylla auktorisationskraven och bedriva den verksamhet för vilken den auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.
 - (d) Enhetens storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.
 - (e) I vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen, i enlighet med artikel 79.
 - (f) I vilken utsträckning ett fallissemang för den berörda enheten skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten, inklusive spridningseffekter till andra institut eller enheter till följd av enhetens sammankoppling med dessa institut eller enheter eller med det övriga finansiella systemet.
2. Om resolutionsplanen föreskriver att resolutionsåtgärder ska vidtas eller att nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ska tillämpas, ska kravet enligt artikel 12a.1 motsvara ett belopp som täcker följande:
 - (a) Att de förluster som kan väntas uppstå för enheten absorberas till fullo ("förlustabsorbering").
 - (b) Att enheten eller de av dess dotterföretag som är institut, men inte resolutionsenheter, rekapitaliseras till den nivå som krävs för att den eller de ska kunna fortsätta att uppfylla auktorisationskraven och bedriva den

verksamhet för vilken den eller de auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller likvärdig lagstiftning ("rekapitalisering").

Om resolutionsplanen föreskriver att enheten ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden får kravet enligt artikel 12a.1 på den enheten inte överskrida det belopp som räcker till för att absorbera förluster i enlighet med första stycket a.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av sista stycket får, för resolutionsenheter, det belopp som avses i punkt 2 inte överstiga det största av följande belopp:

(a) Summan av följande:

i) Det belopp av förluster som kan behöva absorberas vid resolution och som motsvarar de krav som avses i artikel 92.1 a, b och c i förordning (EU) nr 575/2013 och artikel 104a i direktiv 2013/36/EU för resolutionsenheten på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån.

ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för den resolutionskoncern som blir resultatet av resolution att återställa sin totala kapitalrelation enligt artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013 och dess krav enligt artikel 104a i direktiv 2013/36/EU på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån, i enlighet med de resolutionsåtgärder som föreskrivs i resolutionsplanen.

(b) Summan av följande:

i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar bruttosoliditetskravet för resolutionsenheten enligt artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013 på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån.

ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för den resolutionskoncern som blir resultatet av resolution att återställa sin bruttosoliditetsgrad enligt artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013 på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån, i enlighet med de resolutionsåtgärder som föreskrivs i resolutionsplanen.

För tillämpning av artikel 12a.2 a ska det krav som avses i artikel 12a.1 uttryckas som beloppet beräknat enligt led a dividerat med det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

För tillämpning av artikel 12a.2 b ska det krav som avses i artikel 12a.1 uttryckas som beloppet beräknat enligt led b dividerat med exponeringsmåttet för bruttosoliditetsgrad.

Nämnden ska fastställa de rekapitaliseringsbelopp som avses i föregående stycken i enlighet med de resolutionsåtgärder som föreskrivs i resolutionsplanen och får justera dessa belopp så att de i tillräcklig mån återspeglar de risker som påverkar möjligheterna till resolution och som följer av resolutionskoncernens affärsmodell, finansieringsprofil och totala riskprofil.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av sista stycket får, för enheter som själva inte utgör resolutionsenheter, det belopp som avses i punkt 2 inte överstiga något av följande belopp:

(a) Summan av följande:

i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar de krav på enheten som avses i artikel 92.1 a, b och c i förordning (EU) nr 575/2013 och artikel 104a i direktiv 2013/36/EU.

ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för enheten att återställa sin totala kapitalrelation enligt artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013 och dess krav enligt artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, i enlighet med resolutionsplanen.

(b) Summan av följande:

i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar bruttosoliditetskravet för enheten enligt artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013.

ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för enheten att återställa sin bruttosoliditetsgrad enligt artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013, i enlighet med resolutionsplanen.

För tillämpning av artikel 12a.2 a ska det krav som avses i artikel 12a.1 uttryckas i procentandelar som beloppet beräknat enligt led a dividerat med det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

För tillämpning av artikel 12a.2 b ska det krav som avses i artikel 12a.1 uttryckas i procentandelar som beloppet beräknat enligt led b dividerat med exponeringsmättet för bruttosoliditetsgrad.

Nämnden ska fastställa de rekapitaliseringsbelopp som avses i denna punkt i enlighet med de resolutionsåtgärder som föreskrivs i resolutionsplanen och får justera dessa belopp så att de i tillräcklig mån återspeglar de risker som påverkar rekapitaliseringsbehoven och som följer av enhetens affärsmodell, finansieringsprofil och totala riskprofil.

5. Om nämnden förutser att vissa klasser av kvalificerade skulder kanske undantas från skuldnedskrivning enligt artikel 27.5 eller kanske överförs i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en partiell överföring, får det krav som avses i artikel 12a.1 inte överskrida det belopp som räcker till för att

(a) täcka beloppet av undantagna skulder som identifierats i enlighet med artikel 27.5,

(b) säkerställa att villkoren enligt punkt 2 är uppfyllda.

6. Nämndens beslut att ålägga ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt denna artikel ska innehålla skälen till beslutet, inbegripet en fullständig bedömning av de aspekter som avses i punkterna 2–5, särskilt i fråga om behovet av och nivån på det krav som avses i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU och som ingår i rekapitaliseringsbeloppet.

7. Vid tillämpning av punkterna 3 och 4 ska kapitalkraven tolkas i enlighet med den behöriga myndighetens tillämpning av de övergångsbestämmelser som anges i del tio avdelning I kapitlen 1, 2 och 4 i förordning (EU) nr 575/2013 och de bestämmelser i nationell lagstiftning där de valmöjligheter genomförs som i kraft av den förordningen beviljas behöriga myndigheter.

8. Nämnden får minska det krav som avses i artikel 12a.1 för att beakta det belopp med vilket ett insättningsgarantisystem väntas bidra till finansiering av den föredragna resolutionsstrategin i enlighet med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU.

Storleken på varje sådan minskning ska grunda sig på en trovärdig bedömning av det potentiella bidraget från insättningsgarantisystemet, och ska åtminstone

a) vara lägre än en försiktig skattning av de potentiella förluster som insättningsgarantisystemet skulle ha behövt bära om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, med beaktande av rangordningen av insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 108 i direktiv 2014/59/EU,

b) vara lägre än den gräns för bidrag från insättningsgarantisystemet som anges i artikel 109.5 andra stycket i direktiv 2014/59/EU,

c) beakta den övergripande risken för att insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel uttöms om bidrag måste ges för flera bankfallissemang eller bankresolutioner, och

d) vara förenlig med alla övriga relevanta bestämmelser i nationell lagstiftning och skyldigheterna för den myndighet som ansvarar för insättningsgarantisystemet.

Nämnden ska, efter samråd med den myndighet som ansvarar för insättningsgarantisystemet, dokumentera sin metod för att bedöma den övergripande risken för att insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel uttöms och tillämpa minskningar i enlighet med första stycket, förutsatt att den risken inte är alltför stor.

Artikel 12e

Fastställande av kravet för enheter som utgör globala systemviktiga institut

1. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på en resolutionsenhet som utgör ett globalt systemviktigt institut eller som ingår i ett globalt systemviktigt institut ska bestå av följande:
 - (a) Det krav som avses i artikel 92a i förordning (EU) nr 575/2013.
 - (b) Det av resolutionsmyndigheten fastställda ytterligare krav för kapitalbas och kvalificerade skulder som är specifikt för enheten i enlighet med punkt 2 och som ska uppnås med skulder som uppfyller villkoren i artikel 12c.
2. Nämnden får ålägga ett ytterligare krav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt punkt 1 b enbart i följande fall:
 - (a) När det krav som avses i punkt 1 a inte räcker till för att uppfylla villkoren i artikel 12d.
 - (b) På villkor att det erforderliga beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder inte överskrider den nivå som krävs för att uppfylla villkoren i artikel 12d.
3. Nämndens beslut att ålägga ett ytterligare krav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt punkt 1 b ska innehålla skälen till beslutet, inbegripet en fullständig bedömning av de aspekter som avses i punkt 2.

Artikel 12f

Riktlinje för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Nämnden får för en enhet utfärda en riktlinje om att uppnå en nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder som uppfyller villkoren i artiklarna 12c och 12h.3 och går utöver de nivåer som anges i artiklarna 12d och 12e, i syfte att

- (a) täcka potentiella förluster för enheten utöver de som täcks enligt artikel 12d, och/eller
- (b) säkerställa att ett tillräckligt marknadsförtroende för enheten bibehålls vid resolution med hjälp av kapitalinstrument utöver kravet enligt artikel 12d.2 b ("marknadsförtroendebuffert").

En sådan riktlinje ska bara utfärdas och beräknas i förhållande till det krav som avses i artikel 12a.1 och som beräknas i enlighet med artikel 12a.2 a.

2. Beloppet av en riktlinje som utfärdas i enlighet med punkt 1 a får enbart fastställas om den behöriga myndigheten redan har fastställt sin egen riktlinje i enlighet med artikel 104b i direktiv 2013/36/EU och får inte överskrida nivån på den riktlinjen.

Beloppet av en riktlinje som utfärdas i enlighet med punkt 1 b får inte överskrida beloppet av det kombinerade buffertkrav som avses i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, utom i fråga om det krav som avses i led a i den bestämmelsen, såvida en högre nivå inte krävs för att säkerställa att enheten efter resolution fortsätter att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod som inte överstiger ett år.

Resolutionsmyndigheten ska tillhandahålla enheten skälen till och en fullständig bedömning av behovet av och nivån på den riktlinje som utfärdas i enlighet med denna artikel.

3. Om en enhet konsekvent underlåter att uppnå den ytterligare nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder som förväntas enligt den riktlinje som avses i punkt 1 får nämnden begära att beloppet av det krav som avses i artikel 12d.2 höjs så att det täcker den riktlinje som utfärdats i enlighet med denna artikel.
4. En enhet som inte uppnår den ytterligare nivån på kapitalbas och kvalificerade skulder enligt riktlinjen i punkt 1 får inte omfattas av de restriktioner som avses i artikel 141 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 12g

Tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på resolutionsenheter

1. Resolutionsenheter ska efterleva kraven i artiklarna 12d–12f på konsoliderad basis på resolutionskoncernnivå.
2. Kravet enligt artikel 12a.1 på en i en deltagande medlemsstat etablerad resolutionsenhet på den konsoliderade resolutionskoncernnivån ska fastställas av nämnden efter samråd med resolutionsmyndigheten på koncernnivå och den samordnande tillsynsmyndigheten och på grundval av kraven i artiklarna 12d–12f och huruvida koncernens dotterföretag i tredjeländer enligt resolutionsplanen ska försättas i resolution separat.

Artikel 12h

Tillämpning av kravet på enheter som själva inte utgör resolutionsenheter

1. Institut som är dotterföretag till en resolutionsenhet och som själva inte utgör resolutionsenheter ska efterleva kraven i artiklarna 12d–12f på individuell basis.

Nämnden får efter samråd med de behöriga myndigheterna och ECB besluta att tillämpa ett krav enligt den här artikeln på en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i direktiv 2014/59/EU och som är dotterföretag till en resolutionsenhet men som själv inte utgör en resolutionsenhet.

2. Kravet enligt artikel 12a.1 på enheter som avses i punkt 1 ska omfattas av följande villkor:
 - (a) Resolutionsenheten efterlever det konsoliderade krav som avses i artikel 12g.
 - (b) Summan av alla de krav som tillämpas på resolutionskoncernens dotterföretag ska täckas av och får inte överstiga det konsoliderade krav som avses i artikel 12g, såvida detta inte enbart beror på effekterna av konsolideringen på resolutionskoncernnivå i enlighet med artikel 12g.1.
 - (c) Det motsvarar de kvalificeringskriterier som föreskrivs i punkt 3.
 - (d) Det får inte överstiga dotterföretagets bidrag till det konsoliderade kravet enligt artikel 12g.1.
3. Det krav som avses i artikel 12a.1 ska uppnås med hjälp av ett eller flera av följande:
 - (a) Skulder som
 - i) emitteras till och förvärvas av resolutionsenheten,
 - ii) uppfyller de kvalificeringskriterier som avses i artikel 72a, utom i fråga om artikel 72b.2 b, i förordning (EU) nr 575/2013,
 - iii) vid normala insolvensförfaranden rangordnas lägre än andra skulder än sådana som kan medräknas i kapitalbaskraven och som emitteras till och förvärvas av andra enheter än resolutionsenheten,
 - iv) omfattas av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artikel 21 och i överensstämmelse med resolutionsstrategin för resolutionskoncernen, i synnerhet genom att resolutionsenhetens kontroll av dotterföretaget inte påverkas.
 - (b) Kvalificerade kapitalbasinstrument som emitteras till och förvärvas av andra enheter än resolutionsenheten, när utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artikel 21 inte inverkar på resolutionsenhetens kontroll av dotterföretaget.
4. Med förbehåll för nämndens samtycke får kravet enligt artikel 12a.1 uppnås med hjälp av en garanti som ställs av resolutionsenheten till förmån för dess dotterföretag, om garantin uppfyller följande villkor:
 - (a) Garantins belopp är minst likvärdigt med beloppet av det krav som garantin ersätter.
 - (b) Garantin utlöses om dotterföretaget inte kan betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning eller om ett fastställande enligt artikel 21.3 görs beträffande dotterföretaget, beroende på vad som infaller först.
 - (c) Garantin kollateraliseras genom ett avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2002/47/EG till en andel på minst 50 % av dess belopp.
 - (d) Garantin och avtalet om finansiellt säkerhetsställande regleras av lagstiftningen i den medlemsstat där dotterföretaget är etablerat, om inte annat anges av nämnden.

- (e) De säkerheter som ställs för garantin uppfyller kraven i artikel 197 i förordning (EU) nr 575/2013, vilket efter lämpliga konservativa nedsättningar är tillräckligt för att täcka hela det garanterade beloppet.
- (f) De säkerheter som ställs för garantin är inte belastade av in-teckningar och används i synnerhet inte som säkerhet för någon annan garanti.
- (g) Säkerheterna har en effektiv löptid som uppfyller samma förfallovillkor som avses i artikel 72c.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- (h) Det finns inga rättsliga, regleringsmässiga eller operativa hinder för överföring av säkerheterna från resolutionsenheten till det berörda dotterföretaget, även om resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.

Artikel 12i

Undantag från tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på enheter som själva inte utgör resolutionsenheter

Nämnden får bevilja ett fullständigt undantag från tillämpningen av artikel 12h på ett dotterföretag till en resolutionsenhet som etablerats i en deltagande medlemsstat, om följande villkor är uppfyllda:

- (a) Dotterföretaget och resolutionsenheten är etablerade i samma deltagande medlemsstat.
- (b) Resolutionsenheten efterlever det krav som avses i artikel 12g.
- (c) Det finns inga rådande eller förutsebara väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till ett dotterföretag för vilket ett fastställande har gjorts enligt artikel 21.3, särskilt när resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.

Artikel 12g

Underlåtelse att uppnå kravet

1. Om en enhet underlåter att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ska detta åtgärdas av nämnden och andra relevanta myndigheter på grundval av åtminstone något av följande:
 - (a) Befogenheter att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder i enlighet med artikel 10.
 - (b) Åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU.
 - (c) Åtgärder för tidigt ingripande i enlighet med artikel 13.
 - (d) Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder i enlighet med artiklarna 110 och 111 i direktiv 2014/59/EU.
2. Nämnden och deltagande medlemsstaters resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter ska samråda med varandra när de utövar de respektive befogenheter som avses i punkt 1 a–d.”
6. Artikel 16 ska ändras på följande sätt:
 - (a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Nämnden ska vidta en resolutionsåtgärd med avseende på ett moderföretag som avses i artikel 2 b, om villkoren i artikel 18.1 är uppfyllda.”

(b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Trots att ett moderföretag inte uppfyller villkoren i artikel 18.1 får nämnden besluta om resolutionsåtgärder med avseende på moderföretaget, om det utgör en resolutionsenhet och ett eller flera av dess dotterföretag som är institut men inte resolutionsenheter uppfyller villkoren i artikel 18.1 och deras tillgångar och skulder är sådana att ett fallissemang hotar ett institut eller koncernen som helhet, och resolutionsåtgärder med avseende på det moderföretaget är nödvändiga för resolution av sådana dotterföretag som är institut eller för resolution av koncernen som helhet.”

7. I artikel 18.1 b ska ”relevanta kapitalinstrument” ersättas med ”relevanta kapitalinstrument och kvalificerade skulder”.

8. I artikel 20.5 ska led c ersättas med följande:

”c) När befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med artikel 21.7 tillämpas, ska den fungera som underlag för beslutet om i vilken omfattning äganderättsinstrument ska dras in eller späs ut och i vilken omfattning berörda kapitalinstrument och kvalificerade skulder ska skrivas ned eller konverteras.”

9. Artikel 21 ska ändras på följande sätt:

(a) Rubriken ska ersättas med följande:

”Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument och kvalificerade skulder”

(b) I punkt 1 första meningen ska ”kapitalinstrument” ersättas med ”kapitalinstrument och kvalificerade skulder”.

(c) I punkt 1 b ska ”det berörda kapitalinstrumenten” ersättas med ”berörda kapitalinstrument och kvalificerade skulder”.

(d) I punkt 3 b ska ”kapitalinstrument” ersättas med ”kapitalinstrument och kvalificerade skulder”.

(e) I punkt 8 andra stycket ska ”berört kapitalinstrument” ersättas med ”berörda kapitalinstrument och kvalificerade skulder”, ”tillämpliga kapitalinstrumenten” ersättas med ”tillämpliga kapitalinstrumenten och kvalificerade skulderna” och ”tillämpliga kapitalinstrument” ersättas med ”tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder”.

(f) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Om ett eller flera av de villkor som avses i punkt 1 är uppfyllda ska nämnden i enlighet med förfarandet i artikel 18 fastslå huruvida befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument och kvalificerade skulder ska utövas självständigt eller, i enlighet med förfarandet i artikel 18, i kombination med en resolutionsåtgärd.

Befogenheten att skriva ned eller konvertera kvalificerade skulder oberoende av en resolutionsåtgärd får utövas enbart med avseende på kvalificerade skulder som uppfyller villkoren i artikel 12.3 a, utom villkoret avseende skulders återstående löptid.”

(g) I punkt 10 ska följande led läggas till:

”d) Kapitalbeloppet för kvalificerade skulder enligt punkt 7 skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådaddera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 14 eller upp till de tillämpliga kvalificerade skuldernas kapacitet, beroende på vilket som är lägst.”

Artikel 6 *Ikraftträdande*

1. Denna ändringsförordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
2. Denna förordning ska tillämpas senast 18 månader efter ikraftträdandedagen.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande